

Alvorsfylt teater

Hvis det er én ting som kan sies å prege Grusomhetens Teaters produksjoner så må det være alvor, kombinert med en opposisjon mot de bestående teaterinstitusjonene. Denne gangen framstår alvoret som veldig tungt, men dessverre også nokså ugjennomtrengelig. Selv om Grusomhetens Teater sjelden har teksten som utgangspunkt, så er ikke forestillingene nødvendigvis tekstfrie. I «What a glorious day!» benyttes Henrik Ibsen som en rød tråd gjennom forestillingen, sammen med billedkunstneren Bendik Riis. Kunstnerskapet til Riis kan da også sies å ha mange overlappende kjennetegn med teatret som holder til på Hausmania, samtidig som noen av forestillingens hovedmotiv stammer fra Riis' eget liv. Hjemlengselen er sentral, det samme er oppfordringen til å ta vare på de svakeste.

Forestillingen preges av fragmenterte tablå, ekspressiv spillestil samt rituelle aspekt. På mange måter minner forestillingen mer om en konsert, hvor det er noen tema som gjentas og varieres over. Musiker Lars Pedersen er også forestillingens nerve, eller muligens sjaman, der han sitter i utkanten av scenen og nærmest spiller utøverne fram. De fire øvrige utøverne veksler mellom ulike scener, og skillene dem i mellom markeres med klesskift. Kostymene stammer sannsynligvis fra førtitallet, og sminken har et karnevalsk preg som sammen med de oppsperrede ansiktsuttrykkene bidrar til å gi et fremmedgjort preg. Som om de fire nettopp har ankommet verden, og alt forekommer dem å være en overraskelse. Flere av forestillingens elementer, både i tekst og handling, har fugler som motiv. «Gi småfuglene mat hver dag,» stotrer en av utøverne fram innledningsvis. Senere dukker begrepet «fri som fuglen» opp, før temaet fra starten gjentas og ender i en oppfordring om å bygge vann- og matfontener til fuglene.

Tolkningspotensialet er stort i «What a glorious day!», samtidig som forestillingen tilhører teatrets mindre tilgjengelige arbeider. En lang rekke tilfeldigheter førte til at jeg ankom forestillingen med lite forkunnskap, og uten Riis som døråpner slet jeg en del med å finne veien inn i materialet. Det er først etterpå, idet jeg begynte oppnøstingen av forestillingens mange tråder at noen klarere bilder trådte fram. Til tross for utøvernes konsentrerte arbeide, var «What a glorious day!» lite fysisk i selve teateropplevelsen. Det rituelle teatret søker å nå utover selve teateropplevelsen, og her jeg sitter og grubler kan den sies å ha gjort nettopp det. Men dessverre er fortsatt følelsen å sitte utenfor og lete etter veier inn sterkt tilstedeværende. Det er litt som å legge puslespill uten å ha et forløsende hjørne å pusle ut fra – og samtidig ikke være sikker på om brikkene jeg har er de sentrale.

Anette Therese Pettersen, Dagsavisen, 21. mars 2011